

ΝΕΚΡΙΚΗ ΩΔΗ ΕΙΣ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΝ Γ΄.

1.

Ὁ Ἄναξ ὁ πολυπαθῆς, οὗ θρόνος ἦν ἡ κλίνη,
 Κ' ἡ βασιλεία τῆς ζωῆς ὑστάτη ἀλληδών,
 Ὁ μάρτυς ὁ λιποψυχῶν τῆ κεφαλῆν' του κλίνει
 Καὶ καταλείπει βράθυμος τὸ σκήπτρόν' πρὸ ποδῶν.
 Ὁ τὴν εἰρήνην τῶν λαῶν χαράξας ἔμβλημα· του
 Κερδαίνει τὴν ἀτέρμονα εἰρήνην τοῦ θανάτου!

2.

Ὡ μῆτερ, Σὺ τοῦ ἥρωος, Σὺ τοῦ Διὸς ἡ κόρη,
 Ὡ Γερμανία Πρώμαχος, θεὰ πολεμική,
 Κατάβες τὴν ἀσπίδα Σου καὶ τὸ μακρόν' Σου δόρυ
 Καὶ κλίνον γόνυ ἐν στοργῇ πρὸ τοῦ νεκροῦ ἐκεῖ.
 Μαύρας νεφέλας ἐπὶ Σὲ ὁ οὐρανὸς ἄς βίψη,
 Πέπλον βαρὺν καὶ πένθιμον τὴν ὄψιν Σου νὰ κρύψη.

3.

Καὶ σεῖς, ξανθαί, γλαυκώπιδες τῆς Τευτονίας Μοῦσαι,
 Εὐμολποὶ νόμφοι ποταμῶν, λειμώνων καὶ δρυμῶν,
 Προσέλθετε λυσίκομοι, περιαλαγεῖς, θρηνοῦσαι
 Νεκρὸν ἐν τῇ πορφύρᾳ του τὸν Ἄνακτα ὕμῶν,
 Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ ἥρωος τὴν σπάθην ἐζωσμένον,
 Νεκρὸν αὐτόν, τοῦ μάρτυρος τὸ στέμμα ἐστεμμένον.

4.

Πλὴν ἄφετε, σεῖς ἀδελφαί, ἐν εὐμενεῖ θελήσει,
 Ἄπὸ τῆς χώρας τοῦ φωτὸς τῆς τόσῳ μακρυνῆς,
 Δάφνης κ' ἐλαίας στέφανον χλωρὸν νὰ προσκομίση
 Μοῦσα πενθοῦσα κ' ἔνδακρυς, παρθένος ἐλληνίς.
 Τὸν νικητὴν, τὸν ἀγαθόν, τὸν μάρτυν Βασιλέα
 Ἄς στέψη δάφνη Παρνασσοῦ καὶ ἀττικῆ ἐλαία!
 Ἐν Λειψία. ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

Nachruf ins Grab an Friedrich III.

1.

Der hohe Herrscher, der zum Thron das Krankenlager hatte,
 Und dessen Reich — ein Schmerzenseich — wie's nimmer eines gab,
 Der Märtyrer, er hauchte aus; es sank das Haupt, das matte,
 Nun liegt, da er in Frieden ruht, beim Fuss sein Herrscherstab.
 Er, der den Völkerfrieden hoch als sein Panier geschwungen,
 Hat ew'ge, sel'ge Todesruh nun endlich sich errungen!

2.

O Mutter du des held'gen Manns, o Göttermaid, du hehre,
 Vorkämpferin Germania, durch Kampf ein Friedenshort,
 Stell' ab den schlachtgewohnten Schild, lass ruh'n die langen Speere,
 Und beug' verehrend Deine Knie vor jenem Toten dort.
 Lass dunkle Wolken nun um Dich den Himmel schwer verhängen
 Und düstern Trauerflor Dein Haupt verhüllend dumpf umengen.

3.

Blauäugige, blonde Musen Ihr, Germaniens, eilt vereinet
 Von Flüssen, Fluren, Waldrevier, beredte Nymphenschaar,
 Herbei mit wallend, losem Haar, klagt gramvoll und beweinet
 Den Toten dort im Purpurkleid, der Euer Herrscher war:
 Den Toten, dessen Heldenschwert gezückt nun nicht mehr sieget,
 Den Toten, der mit Dulderkron' geschmückt nun vor Euch lieget.

4.

Und lasst es zu, Ihr Schwestern traut, mit holdigem Gemüthe,
 Dass aus dem fernen Morgenland, wo Eos früh sich schwingt,
 Der immergrüne Lorbeerkrantz, nebst Oelgezweig in Blüthe
 Die jungfräuliche Muse Euch von Hellas trauernd bringt:
 Auf dass das edle Siegerhaupt, das Dulderhaupt, das schöne,
 Ein Lorbeerreis vom Parnassos und attischer Oelzweig kröne!
 Darmstadt. Deutsch von Aug. Boltz.

ΙΔΙΟΤΡΟΠΟΙ ΚΑΙ ΤΡΕΛΛΟΙ.

Δὲν ὑπάρχει εὐκολώτερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον τοῦ-
 τον παρὰ νὰ ἀποκτήσῃ τις τὴν φήμην ἰδιοτρόπου καὶ παρα-
 δόξου ἀνθρώπου. Πρὸς τοῦτο δὲν ἔχει κανεὶς ἀνάγκην
 πλέον νὰ κατοικήῃ, ὡς ὁ Διογένης, ἐντὸς πίθου ἢ ἐν πλήρει
 μεσημβρία, πληθούσης ἀγορᾶς, μετὸν φανὸν νὰ ζητῇ ἄν-
 θρωπον οὔτε, ὡς λόρδος τις, νὰ τοποθετῆται πρὸ τοῦ κα-
 τόπτρου καὶ ἐν ἀνέσει ν' ἀποκόπτῃ διὰ ξυροῦ τὸν λαϊμὸν
 του ὅπως ἐννοήσῃ ποῖα συναισθήματα προξενεῖ ὁ θάνατος
 ἐν πλήρει συνειδήσει οὔτε, μιμούμενος τὸ παράδειγμα τοῦ
 Γάλλου ἱστορικοῦ Mezerai, νὰ κλέη τὰ παράθυρά του τὴν
 ἡμέραν καὶ νὰ ἐργάζεται ὑπὸ τὸ φῶς τῶν λύχνων καὶ τοὺς
 ἐπισκεπτομένους αὐτὸν νὰ συνοδεύῃ ἀπερχομένους μέχρι τῆς
 κλίμακος μετὸν λύχνον εἰς τὸ χέρι. Ἄρκει νὰ πηγαίνει
 μόνος τὸν δρόμον του, καθ' ἑκάστην ἡμέραν νὰ διέρχεται
 διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ κατὰ τὴν αὐτὴν ὀρισμένην ὄραν χωρὶς
 ποτὲ νὰ σταματᾷ καὶ νὰ συνομιλῇ με κανένα, εἰς τὴν ἐκ-
 λογὴν τῆς ἐνδυμασίας του νὰ προτιμᾷ ὀρισμένον τι χρῶμα
 καὶ σχῆμα, ἐν συντόμῳ, ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ συμμορφώνεται
 μετὸν ἐπικρατοῦντα σύρμον καὶ νὰ δεικνύῃ διὰ τῆς συμ-
 περιφορᾶς του μικρὰν τινα περιφρόνησιν πρὸς τὸν ὁμοίωμο-

ρον καὶ μονότονον τύπον τῆς ἐποχῆς του, ὅπως ἀμέσως λάβῃ
 τὸν τίτλον τοῦ ἰδιοτρόπου καὶ οὕτω καταταχθῇ εἴτε με-
 ταξὺ τῶν μισανθρώπων εἴτε μεταξὺ τῶν τρελλῶν. Τοῦτο
 συνέβη πάντοτε εἰς ὅλας τὰς ἐποχὰς καὶ ἕκαστος πεπολι-
 τισμένος λαὸς ἔσχε τοῦλάχιστον ἓνα συγγραφέα, ὅστις ἠσχό-
 λεῖτο μετὸ νὰ ἐκθέτῃ τοὺς ἰδιοτρόπους, ὅσοι τῷ ἐφαίνοντο
 τοιοῦτοι, εἰς τὸν γέλωτα καὶ τὴν χλεύην τῶν συγχρόνων
 τοῦ καὶ τῶν μεταγενεστέρων.

Οὕτω π. χ. ὁ Ῥωμαῖος ποιητὴς Ἰουβενάλης ἀναφέρει,
 ὅτι ὁ μέγας ποιητὴς Ὁράτιος δὲν ἠδύνατο ποτὲ ἄλλως νὰ
 στιχοουργῆσῃ εἰ μὴ ἰστάμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς ποδός. Γνωρί-
 ζομεν ὡσαύτως ὅτι ὁ Γάλλος Mourger μόνον τὴν νύκτα
 ἠδύνατο νὰ συγγράφῃ, ὅτι ὁ Nestroy μόνον ἐν τῇ κλίνῃ
 ἦτο εἰς θέσιν νὰ γράφῃ τοὺς ἀπαραμίλλους καὶ μέχρι τῆς
 σήμερον ἀνεπίκτους μίμους του (farces), ὅτι ὁ Φερδινάν-
 δος Ραίμουνδος ἀνερχότο ἐπὶ τῶν δένδρων, ἑσάκις ἠσθά-
 νετο ἐπιθυμίαν νὰ συγγράφῃ καὶ ὅτι ὁ Φερδινάνδος Sauter,
 ὡσαύτως Βιενναῖος ποιητὴς, μόνον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, παρὰ
 τῷ οἴνῳ ἠδύνατο νὰ στιχοουργῇ, καὶ εἶχε μάλιστα τὴν συν-
 ἦθειαν νὰ γράφῃ τὰς ποιητικὰς ἐκχύσεις τῆς ψυχῆς του ἐπὶ